

[“சமுதாய” 10-வது ஆண்டு நிறைவேண்டியோட்டி நடாத்தப்பட்ட இலக்கியபோட்டியில் இரண்டாம் பரிசுபெற்ற இரண்டுக்கவிதைகளில் இதுவொன்று]

கடலிற் கலந்த கண்ணீர்

—‘அறவாழி’—

ஊரெல்லாம் உறக்கத்தில்
ஆழ்ந்திருக்க வானம்
உறங்காதே இடையிடையே
கண்விழித்துப் பார்க்க
காரெல்லாம் கசிந்துருகிக்
கன்தமழை பெய்ய
கண்ணம்மா தன்கணவன்
வரவுக்காய் ஏங்கி
போர்வைக்க நெற்கழு
சென்றுவிட்ட கொழுநன்
புறப்பட்டே இலம்நோக்கி
வந்திடுவார் என்றே
நேர்நோக்காய் நெடுந்தெடுவைப்
பார்த்துமே நின்றுள்
நிமிர்ந்துநிற்க, முடியாத
குறுங்குடிசை தன்னில்.

காய்ச்சி வைத்த கஞ்சியது
கலயத்தில் ஆறி
கடும்குளிரால் உறைந்திருக்க
கண்கலங்கி நெஞ்சில்
பாய்ந்துபொங்கும் நினைவதனால்
பரிதவிக்கான் பாரில்
பைந்தமிழர் மாபினிலே
பிறந்துவிட்ட பாலை
பாய்பெட்டி தட்டுமுட்டு
பரவியெங்கும் கிடக்க
பரபரப்பாய் அவற்றையெல்லாம்
ஓழுங்காக்கி வைத்து
நோயாயும் மருந்தாயும்
விளங்கவல்ல வஞ்சி
நொந்துநூகி அத்தானை
வரவேற்க நின்றுள்.

காத்தானின் உள்ளமதில்
கண்ணம்மா மின்ன
கடுமழையில் கும்மிருட்டில்
ஒடோடி வந்தான்
பூத்தபொழில் தனிநாடிப்
பறந்தோடும் வண்டாய்
பொற்கொடியான் தன்மனைவி
கண்ணம்மா நினைவாய்
வாத்தியம்போல் வயல்களிலே
தவலையெல்லாம் மழுங்க
வரம்பினிலே காத்தானும்
கூத்தாடிச் சென்று
காத்திருக்கும் இல்லாளைக்
களிப்படையச் செய்ய
கழனிதனில் தான்பட்ட
பாட்டினையே மறந்து.

வாசலுக்குள் நுளைந்திட்டான்
விரைந்துவந்த காத்தான்
வாஞ்சையுடன் காத்துறின்ற
வனிதையவன் மகிழ்
‘நாசமழை’ எ க்கூறி
நனைந்துவிட்ட தலையை
நயமாகக் கோதிக்கொண்டே
நங்கைத்தனைப் பார்த்தான்
பாசமழை, தனில் நனைந்த
பாவையவன் அங்கே
பக்குவமாய் அரைத்தெடுத்த
சம்பலுடன் கஞ்சி
நேசமுடன் ஏந்தினின்றுள்
நீள்விழியான் கொஞ்சி
நிலையுந்த காத்தானும்
கைநீட்டி மிருந்தான்.

சடுதியிலே ஊழையிடும்
சத்தம்போல் ஏதோ
சாலையிலே நெடுந்தொலைவில்
கெட்டிடவே காத்தான்
குடுக்கெடன்று ஓடிப்போய்
வாசலன்டை நின்றே
குறிகுறிப்பாய் சாலைதனைப்
பார்த்திட்டபோது
தடுபுடென்று மோட்டார்போல்
உறுமுகின்ற சத்தம்
தடையின்றி அவன்நெஞ்சில்
பீதிதனை எழுப்ப
கடக்கெடன்றே ஆடிநின்ற
காரிகையும் சோர
கரம்பிடித்தே அவளுக்குத்
தேறுதலும் சொல்வான்.

“வினைக வேதனையால்
வேகாதே கண்ணே
வீரன்நான் உன்னுகில்
இருக்கின்றேன் மானே”
ஆனாக அரியாக
நீரிருந்தும் என்ன
ஆயுதத்தைத் தாங்கிவரும்
பட்டாஸம் சீறிப்
பூணைக் கைத்தடிக்கு
எம்தோலைப் போர்த்தி
பூரித்தே ஆர்ப்பரிக்கும்
நாநாட்டான் மக்கள்
மாண்பிழந்த செய்திதான்
தெரியாதா அத்தான்
மனமிகவும் படபடத்துக்
கொள்கின்ற தந்தோ.

(அடுத்தவாரம் முடியும்)

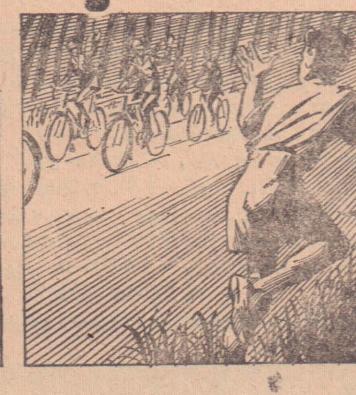
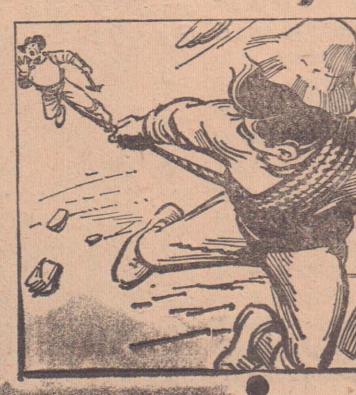

பிபிர்ட்ரிக் ஸ்பென்சர் சோப் மன்: 1907-ம் ஆண்டு பிறந்தவர்; மயிர்க்கூச்செரியும் துணிகரச் செயல்களில் ஈடுபடுவதில் ஆர்வமுள்ளவர். அடங்காத தகம் கொண்டவர்; கேம்பிரிடஜ் பல்கலைக் கழகத்தில் படித்துக்கொண்டுக்கொண்டுபோது தனது ஓய்வு நாட்களையெல்லாம் நண்பர்களை அழைத்துக்கொண்டு, வேஸ், ஸ்கொட்லாந்து. பிரதேசங்களிலுள்ள மலைகளை ஏறிப்பயிற்கிபெறுவதிலேயே கழிப்பார். பல்கலைக்

கழகநாட்களில், கல்லூரிக் கட்டிடங்களின் கூரைகளில் ஏறிப்பயிற்கி பெறுவார்! 24 வயதில், பனிமுடிய ஆக்டிக் பிரதேசத்திற்குச் சென்ற பிரிட்டிஷ் கோஷ்டி யினருடன் சென்று, பனிப் பிரதேசத்தில் சிக்குண்டு, ஜந்துமாதங்களாக எந்தவித உதவியுமின்றி சாகுந்தறுவாயிலிருந்து ஆகஸ்டின் கோல்ட் என்ற இளைஞரை கிரீன்லாந்தின் உச்சிமுகத்திலிருந்து மீட்டுவந்தார். சில வருடங்களின் பின்,

திபேத்தின் தலைநகரான லாஸாவில் பிரித்தானிய தூதராலைக் கோஷ்டியின் குடும்பம் 6 மாத காலம் தங்கியிருந்தார். திபேத் தலைவர் களையும், பெளத்தமத்தத்தலைவர்களையும் சந்தித்தார். லாஸாவை நோக்கி, குதிரை மீது ஏறிச் சவாரி செய்து கொண்டு போன போது, இமாலயமலைப்பிரதேசத்தின் உயர்ந்த குன்றுகள் இவரது கருத்தைக் கவர்ந்தன. அவற்றிலோன்று சோமோ லாரி என்ற

குன்றின் உச்சியை அதுவரை யாருமே அடைந்த தில்லையாதலால், அதனைச் செய்துமுடிக்கத்துணிந்தார். சாப்மன், இன்னெரு பிரிட்டிஷ் நண்பருடனும், மூன்று ஷெர்பாக்களை அழைத்துக் கொண்டு, கூடாரங்களையும் கயிறுகளையும் கடன் வாங்கிக்கொண்டு 24,000 அடி உயரமான மலையின் உச்சியை அடையும் முயற்சியைத் தொடங்கினார்.

மலைப்பிரயாணத்தின் இடைஞ்சல்களுக்கு ஈடுகொடுக்கமுடியுதலைகளையோருக்க காய்ச்சல்களை விடவே, வழிகாட்டியான ஷெர்பாபாங்கும், ஸ்பென்சர் செப்மன் இருவரும் தேவையான ஆசாரங்களையும், இதர குளிர்தடுக்கும் சாதனங்களையும் எடுத்துக்கொண்டு பலத்த கயிற்றென்றாலோருவரும் வரையோருவர் பினைத்துக்கொண்டு மலையேறினர். பனியையும் குளிரையும் பொடுப்படுத்தாது பலநாட்கள் நடந்து, சோமா

லாரியின் உச்சியை அடைந்தனர். உச்சியிலிருந்து இறங்கிய போது, வழிகாட்டியான ஷெர்பா பசாங் வழுக்கி விடவேகயிற்றால் பினைக்கப்பட்டிருந்திருவருமேசமார் 400, 500 அடிகள் உருண்டு விட்டனர். அதிர்ஷ்டவசமாக செப்மனின் கோடரி பனிக்கட்டியில் சிக்கவே, ஒருவரும் நின்று, உயிர்தப் பினர். ஆறுநாட்களைக்கொண்டு மலையேறினர். பனியையும் குளிரையும் பொடுப்படுத்தாது பலநாட்கள் நடந்து, சோமா

செப்மனின் துணி கரவாழ்க்கையில் மிக முக்கிய கட்டம் 1941-ம் ஆண்டு உலகமகாயுதத்தின்போது மலாயாவை ஜீப்பானியர் கைப்பற்றிய போதுதான் வந்தது. அப்போது இராணுவ அதிகாரியாக இருந்த செப்மன், இன்னெரு சார் ஐன் மேஜிரையும், ஒரு சார் ஐனையும் கூட அழைத்துக் கொண்டு, எதிர்களையும் முகா விருந்துகொண்டு வோடு, இரகிக்கையில் போதுதான் செகரித்தார். ஒருநாளிரவு இரகிக்கையாக தெருவழியே ஓடிக் கொண்டிருந்தபோது, ஜீப்பானிய வீரர்கள் சைக்கிள்களில் அவ்வழியால் வரவே, நண்பர்களைப் போது, அவர்களுக்குக் கையைசெத்தார். அவர்களும் ஏராந்து பதில்களையிட்டு நன்றி தெரிவித்து விட்டுக்கொண்டனர்.

